

סליחה נג (פזמו)

Chazzan, then congregation:

הוֹרִית הָרַךְ תִּשׁוֹבָה,* לְבָתְּ שָׂוֹבָה,⁴
בֵּין בָּסָהּ לְעַשּׂוֹר,* עֲדֵיךְ לְשׁוֹבָה,
הַשִּׁיבָנוּ יְהוָה אֱלֹךְ, וְנִשׁוֹבָה.⁵

Congregation, then chazzan:

אוֹ מֵאָז מִקְרָם, הַקְרָמָת תִּשׁוֹבָה,⁶
בְּطַלְמָם הַמְתֻחָת עָרֶץ וַיְסֻדִּי רְגֹבָה,

הוֹרִית You have taught the way of repentance*
to the wayward daughter,⁴

between Rosh Hashanah and Yom Kippur* to return to You.
Return us to You, HASHEM, and we will return!⁵

Congregation, then chazzan:

א Then, back then, from of old You made repentance first,⁶
ב before You stretched out the heavens and the foundations of earth.

and Jonah rejoiced greatly over the kikayon. Then God designated a worm at the dawn of the morrow and it attacked the kikayon so that it withered. And it happened that when the sun rose God designated a stifling east wind; the sun beat upon Jonah's head and he became faint; he asked for death saying, "Better is my death than my life!" And God said to Jonah, "Are you so deeply grieved about the kikayon?" And he said, "I am greatly grieved to the point of death." HASHEM said, "You took pity on the kikayon for which you did not labor, nor did you make it grow; which materialized overnight and perished overnight. And I — shall I not take pity upon Nineveh that great city, in which there are more than one hundred and twenty thousand persons who do not know their right from their left, and many beasts [as well]?"

The Haftarah is concluded with the following verses from Micah Ch. 7.

Who, O God, is like You, Who pardons iniquity, and overlooks transgressions for the remnant of His heritage? He has not retained His wrath eternally, for He desires kindness. He will again be merciful to us; He will suppress our iniquities; and cast into the depths of the sea all their sins. Grant truth to Jacob, kindness to Abraham, as You swore to our forefathers from ancient times.

ד. בראשית פרא אלהים ששה דקרים קדרמו לביראת העולם יש מהן שנבראו מש מהן שעלו במחשבה להבראת התורה והבזבוז הקבוד נבראו יותר מניין שנאמר (משל ח. כב) זה, קני ראייה דרכו פסא הקבוד מניין דכתיב (תהלים צג. ב) יגון פסאך מאן וגוי האבות ויישראל ובית המקדש ושם של משיח עלו במחשבה להבראת האבות מניין שנאמר (הושע ט. ז) בענבים פסאך גדרנו וגוי ישראל מניין שנאסר (תהלים עז. ב) זכר ערדת קנית קדרם בית המקדש מניין שנאמר (ירמיה ז. יב) כסא כבוד פרום מרראשון וגוי שם של מישיח מניין שנאמר (תהלים עז. יז) יהי שמך לעוזם וגוי רבבי אהבה ברפי זעירא אמר אף החשובה שנאמר (שם ז. ב) בטרם הרים יילדו ואותה השעה (שם שם. ז) השם אונש עד דכא וגוי אבל אני

וילך ביך 3

וישמח יונה על-הקיינן שמתה גודלה: נזון האלים' תולעת בצלות האשחר לסתור ופקד את-הקיינן ויבש: ויהי בדורות השם וימן אל-הדים רום גדים' מרישית ופקד השם על-דאש יונה ויתעלף ושאל את-צפוש' למאות ויאמר טוב מותי מחיי: ויאמר אל-הדים אל-יונה תהיעב תרחה-לך על-הקיינן ויאמר היטיב תרחה-לי עד-מוות: ויאמר יהוה אתה אטה חסתק על-הקיינן אשר לא-עמלת בז' ולא גודלו שובליליה הנה ובו-לילה אבד: ונני לא אחוס על-צינעה העיר הנדולה אשר יש-קה הרבה משרות-עשרה רבוי אדם אשר לא-ידע בזימינו לשם אלו ובכמה רבה:

The Haftarah is concluded with the following verses from Micah Ch. 7.

מי-אל במווק נושא עון וענבר אל-פָעָן לשארית נחלתו לא-החזקיק לעד אפו ביחס צס' הו: ישבוב ירחבנו יכבר שעונתינו ותשיליך במלצות ים פל-חתאתם: תטנו אמת' ליצקלב צס' לאברעם אשר-צשבעת לא-באתינו מימי קדם:

ד. יבון שראה הקב"ה באנשי נתינה ששבטו מדרכים נח מכעמו עמר סקס דין ושב על כסא רחמים ונתרעה ואסר סלחתי, טיד נפל יונה על פניו ואסר רבש"ע יודע אני שומטאי לפנק מחול לעוני שברחות לים שלא ירעת כי נבורך, ומכשו יודעתי שנאמר יודעתי כי אתה (ה) אל הקב"ה אתה חסן על בגדי וברחת מלפני לים, אף אני חסתי על כנוך הצלתך סבטן שאלו וסובח חמה שהיה בטמי הרנה נשרכ בגיו וטעילו ושורתו ובורכו ותושון ונמלים ורערושים שרויים עלי וטערין אותו עד שבקש נפשו למות שנאמר ושאל את גבשו למות, מכאן אמרו כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו או להחוון בחשובה ואיט טחיו בא לדרי צער, טה עשה הקב"ה חילתה קריין על ראש יונה בלילה ובשחרית עלי עלי רעה עילן וצל כל גילה ולה ארבעה זות וטפח, ארבעה אנדים יכולם לישב בגלו החות הקקין ככובש את השמש, זים הקב"ה חולית וכחה א"ז הקקין ובס ומט ובובן ותושין שוריין על-ו-פצערים אותו כל צדירות עד שבקש נפשו למות, באותה שעזה ולט עינוי דמעות כסטר לפען הקב"ה, ואמר לו יונה טפי כה אתה בוכה יש לך צער על זה לא נדליך לא הבנת בתוכיכך ולא השקט בו טים ליליה איד היה וليلיה אחת ישב כך חסן עליו ואני לא אחום על נינהה העיר הנדולה, באותה שעזה נפל על פניו ואמר הגז עולטך בסדת רחמים דכתיב ילה אלהינו הרחמים ולסליות:

יבון עזון
יבון ירחבנו